

ਸਿਵਲ ਫੁਟਕਲ

ਡੀ.ਕੇ. ਮਹਾਜਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜੇ.

ਦਿ ਨੇਵੇਲਟੀ ਟਾਕੀਜ਼, ਬਠਿੰਡਾ, - ਪਟੀਸ਼ਨਰ।

ਬਨਾਮ

ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ, - ਜਵਾਬਦਾਤਾ।

1960 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰ. 72.

ਪੰਜਾਬ ਸਿਨੇਮਾਜ਼ (ਰੈਗੂਲੇਸ਼ਨ) ਐਕਟ (1952 ਦਾ X I) - ਸੈਕਸ਼ਨ 4, 5, 6 ਅਤੇ 8 ਅਤੇ ਨਿਯਮ 3, 4, 5, 7, 8, 9 ਅਤੇ 10- ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇਣ ਜਾਂ ਨਵਿਆਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ- ਕੀ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਕੋਲ ਨਿਵਾਸ ਹੈ ਜਾਂ ਸਰਕਾਰ- ਐਕਟ ਦੀਆਂ ਲੋੜਾਂ ਅਤੇ ਨਿਯਮ ਸੰਤੁਸ਼ਟ- ਲਾਇਸੈਂਸਿੰਗ ਅਥਾਰਟੀ, ਕੀ ਲਾਇਸੈਂਸ ਨੂੰ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ-ਨਿਯਮਾਂ ਤੋਂ ਛੋਟ- ਕੀ ਉਹ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਤੌਰ ' ਤੇ ਦਾਅਵਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ- ਬਾਹਰਲੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ ' ਤੇ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇਣ ਜਾਂ ਰੀਨਿਊ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ- ਕੀ ਮੰਦਭਾਗੀ- ਲਾਇਸੈਂਸ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮੌਕਾ- ਕੀ ਦੇਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਸਿਨੇਮਾਜ਼ (ਰੈਗੂਲੇਸ਼ਨ) ਐਕਟ, 1952 ਦੀ ਧਾਰਾ 4 ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਸਰਕਾਰ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਸਰਕਾਰ ਕੋਲ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਲਾਇਸੈਂਸਿੰਗ ਅਥਾਰਟੀ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ। ਪੰਜਾਬ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 5 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (2) ਲਾਇਸੈਂਸਿੰਗ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਦੇ ਅਧੀਨ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ ਪਰ ਇਸ ਨਿਯੰਤਰਣ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਸਦੀ ਵਰਤੋਂ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੁਆਰਾ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਹੈ। ਉਸ ਦੇ ਵਿਵੇਕ। ਜੇਕਰ ਇਸ ਵਿਵਸਥਾ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਲਾਇਸੈਂਸ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹਨ, ਤਾਂ ਇਹ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 19 ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਨਾਰਾਜ਼ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਸਰਕਾਰ ਇਸ ਸ਼ਕਤੀ ਅਧੀਨ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਕੋਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਵਿਵੇਕ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ। ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕਿਉਂਕਿ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਵੱਲੋਂ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਸਰਕਾਰ ਵੱਲੋਂ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਉਸ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੈ ਅਤੇ ਜਾਇਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਕ ਫਿਲਮਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ ਜੇਕਰ ਉਹ ਐਕਟ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀਆਂ ਜ਼ਰੂਰਤਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਇਹ ਸ਼ਰਤਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਤਾਂ ਲਾਇਸੈਂਸਿੰਗ ਅਥਾਰਟੀ ਕੋਲ ਲਾਇਸੈਂਸ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਸ਼ਕਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਜਾਰੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਯਸ਼ਪਾਲ ਅਨੁਵਾਦਕ

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨਿਯਮਾਂ ਤੋਂ ਛੋਟ ਦਾ ਹੱਕ ਵਜੋਂ ਦਾਅਵਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਛੋਟ ਦੀ ਗ੍ਰਾਂਟ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲਾਇਸੈਂਸਿੰਗ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਵਿਵੇਕ ਦੇ ਅੰਦਰ ਇੱਕ ਮਾਮਲਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਵਿਵੇਕ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬਾਹਰੀ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ ' ਤੇ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇਣ ਜਾਂ ਰੀਨਿਊ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨਾ ਗਲਤ ਹੈ। ਮੰਨਿਆ, ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਕੋਲ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇਣ ਜਾਂ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਸ਼ਕਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਰਕਾਰ ਕੋਲ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 8 ਅਧੀਨ ਲਾਇਸੈਂਸ ਰੱਦ ਕਰਨ ਜਾਂ ਸੈਕਸ਼ਨ 5(2) ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਅਨੁਸਾਰ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੀ ਗ੍ਰਾਂਟ ਜਾਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ' ਤੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਕਰਨ ਦੀ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਸਰਕਾਰ ਕੋਲ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇਣ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਸੂਰਤ ਵਿੱਚ ਮੌਕਾ ਦੇਣ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੀ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।

ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226 ਦੇ ਅਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ 31 ਦਸੰਬਰ, 1959 ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਰਿੱਟ ਜਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਢੁਕਵੀਂ ਰਿੱਟ ਜਾਂ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦਾ ਨਵੀਨੀਕਰਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਲਾਇਸੈਂਸ ਨੂੰ ਰੀਨਿਊ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ।

ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਲਈ ਐਚ.ਐਲ ਸਿੱਬਲ ਅਤੇ ਪੂਰਨ ਚੰਦ.

ਐੱਮ.ਆਰ. ਸ਼ਰਮਾ, ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਲਈ।

ਆਰਡਰ

ਮਹਾਜਨ, ਜੇ. (17 ਫਰਵਰੀ, 1960)।—ਇਹ 31 ਦਸੰਬਰ, 1959/1 ਜਨਵਰੀ, 1960 ਦੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਇੱਕ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਨੇਵਲਟੀ ਟਾਕੀਜ਼, ਬਠਿੰਡਾ ਦੇ ਮੈਨੇਜਰ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ 31 ਦਸੰਬਰ 1959 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦਾ ਨਵੀਨੀਕਰਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।

ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਤੱਥ ਇਹ ਹਨ ਕਿ ਨੇਵਲਟੀ ਟਾਕੀਜ਼ ਇੱਕ ਅਧੂਰੀ ਸਿਨੇਮਾ ਇਮਾਰਤ ਹੈ ਜੋ ਪੁਰਾਣੇ ਪੈਪਸੂ ਰਾਜ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਜ਼ਮੀਨ ' ਤੇ ਬਣਾਈ ਗਈ ਸੀ। ਸਾਲ 1937 ਤੋਂ ਸਾਲ 1949 ਤੱਕ ਇਸ ਸਿਨੇਮਾਘਰ ਲਈ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ ' ਤੇ ਪੈਪਸੂ ਸਟੇਟ ਵੱਲੋਂ ਜ਼ਮੀਨ ਲੀਜ਼ ' ਤੇ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। 1949 'ਚ ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ, ਬਠਿੰਡਾ ਦਾ ਗਠਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਜ਼ਮੀਨ ਸਰਕਾਰ ਵੱਲੋਂ ਮਿਉਂਸਪਲ ਕੋਲ ਸੀ। ਕਮੇਟੀ, ਬਠਿੰਡਾ 6 ਅਗਸਤ 1949 ਨੂੰ ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਬਠਿੰਡਾ ਨੇ ਇਹ ਜ਼ਮੀਨ ਸਿਨੇਮਾਘਰ ਨੂੰ ਦਸ ਸਾਲਾਂ ਲਈ ਲੀਜ਼ ' ਤੇ ਦੇ ਦਿੱਤੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਦਖਲ ਦੇ ਕੇ ਲੀਜ਼ ਦੀ ਮਿਆਦ ਘਟਾ ਕੇ ਪੰਜ ਸਾਲ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਪਰ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਕੀਤੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ' ਤੇ ਲੀਜ਼ ਨੂੰ 10 ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਪੂਰੀ ਮਿਆਦ ਲਈ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। 1 ਦਸੰਬਰ, 1954 ਨੂੰ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੇ ਇੱਕ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਕਿ 31 ਦਸੰਬਰ, 1954 ਤੋਂ ਸਿਨੇਮਾ ਦੇ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦਾ

ਯਸ਼ਪਾਲ ਅਨੁਵਾਦਕ

ਨਵੀਨੀਕਰਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਪੈਪਸੂ ਰਾਜ ਦੇ ਮੁੱਖ ਸਕੱਤਰ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਹੁਕਮ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇੱਕ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਕਾਰਨ ਪੈਪਸੂ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਆਰਟੀਕਲ 226 ਦੇ ਤਹਿਤ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਤੇ 10 ਮਾਰਚ, 1955 ਨੂੰ ਪੈਪਸੂ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਇਸ ਨਤੀਜੇ ਦੇ ਨਾਲ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਲਾਇਸੈਂਸ ਨੂੰ ਸਾਲ 1958 ਤੱਕ ਨਵਿਆਇਆ ਗਿਆ ਸੀ।

ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਤਬਾਦਲੇ ਲਈ ਸਿਨੇਮਾ ਮਾਲਕਾਂ ਅਤੇ ਸਰਕਾਰ ਵਿਚਕਾਰ ਗੱਲਬਾਤ ਚੱਲ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਸਾਲ 1959 ਵਿੱਚ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਸਰਕਾਰ ਵੱਲੋਂ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨ ਵੇਚਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੈ। ਰੁਪਏ ਦੀ ਦਰ 'ਤੇ 25 ਪ੍ਰਤੀ ਵਰਗ ਗਜ਼ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ 7 ਦਸੰਬਰ, 1959 ਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨ ਖਰੀਦਣ ਦੀ ਆਪਣੀ ਇੱਛਾ ਬਾਰੇ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ। 23 ਦਸੰਬਰ, 1959 ਨੂੰ, ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ 50 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਕੀਮਤ ਤੁਰੰਤ ਅਦਾ ਕਰੇ ਅਤੇ ਬਕਾਇਆ ਦੇ ਛੇ-ਮਹੀਨੇ ਦੀਆਂ ਕਿਸ਼ਤਾਂ ਵਿੱਚ ਅਦਾ ਕਰੇ। ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇ ਨਵੀਨੀਕਰਨ ਦੀ ਜਾਂਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਤੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਪੱਤਰ ਦੇ ਜਵਾਬ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ 'ਤੇ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ ਜੇ ਕਿ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ 'ਸੀ' ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ 28 ਦਸੰਬਰ, 1959 ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਕੀਮਤ ਚਾਰ ਸਾਲ ਦੀਆਂ ਬਰਾਬਰ ਕਿਸ਼ਤਾਂ ਵਿੱਚ ਵਸੂਲੀ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਨੋਟਿਸ ਮਿਤੀ 31 ਦਸੰਬਰ, 1959/1 ਜਨਵਰੀ, 1960 ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਜਿਸ ਰਾਹੀਂ ਇਹ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ 31 ਦਸੰਬਰ, 1959 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦਾ ਨਵੀਨੀਕਰਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।

ਮੌਜੂਦਾ ਪਟੀਸ਼ਨ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਲਾਇਸੈਂਸ ਨੂੰ ਰੀਨਿਊ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਲਈ ਸਿੱਖਿਅਤ ਵਕੀਲ ਦੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਹਨ (1) ਕਿ ਇਹ ਕੇਵਲ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਹੈ ਜੋ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਲਾਇਸੈਂਸ ਨੂੰ ਰੀਨਿਊ ਕਰਨ ਜਾਂ ਲਾਇਸੈਂਸ ਨੂੰ ਰੀਨਿਊ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਰੱਖਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਗ੍ਰਹਿ ਵਿਭਾਗ ਦਾ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, (2) ਕਿ ਨਵਿਆਉਣ ਨੂੰ ਜਮਾਂਦਰੂ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਰੇਕਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨ ਖਰੀਦਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰਨਾ ਸੀ, (3) ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਅੰਤ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦਾ ਨਵੀਨੀਕਰਨ ਨਾ ਕਰਨ ਦੇ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਲਾਇਸੈਂਸ ਰੀਨਿਊ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।

[ਬਾਕੀ ਹੁਕਮ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਸੋਧਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ। ਸੰਪਾਦਕ]।

(3 ਮਾਰਚ, 1960)—ਇਹ ਹੁਕਮ ਮੇਰੇ 17 ਫਰਵਰੀ, 1960 ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੀ ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਵਿਸਥਾਰ ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਸੋਧ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਪੈਰਾ 22(f) ਜੋੜਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਇਹਨਾਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ-

“ (f) ਕਿ 31 ਦਸੰਬਰ, 1959 ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਅਨੁਸੂਚੀ 'ਜੀ' ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਆਦੇਸ਼ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਪੰਜਾਬ ਸਿਨੇਮਾਜ਼ (ਰੈਗੂਲੇਸ਼ਨ) ਐਕਟ ਦਾ ਉਹ ਹਿੱਸਾ, ਜਿਸ ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਹ ਹੁਕਮ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਉਲਟ ਹੈ। ਭਾਰਤ; ”

ਉਪਰੋਕਤ ਪੈਰਾ 22(f) ਵਿੱਚ ਉਠਾਏ ਗਏ ਨੁਕਤੇ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਮੇਰੇ ਦੁਆਰਾ 17 ਫਰਵਰੀ, 1960 ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਪੰਨਾ 3 'ਤੇ ਮੇਰੇ ਦੁਆਰਾ ਹੋਰ ਨੁਕਤਿਆਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਹਨਾਂ ਨੁਕਤਿਆਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਾਂਗਾ। ਉਹ ਕ੍ਰਮ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਬਾਹਰ ਸੈੱਟ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ।

ਪਹਿਲੀ ਦਲੀਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਸਿਨੇਮਾਜ਼ (ਰੈਗੂਲੇਸ਼ਨ) ਐਕਟ, 1952 (1952 ਦਾ ਨੰਬਰ XI) ਅਧੀਨ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇਣ ਜਾਂ ਰੀਨਿਊ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤਹਿਤ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮ ਸਿਰਫ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਕੋਲ ਹਨ ਅਤੇ ਸਰਕਾਰ ਕੋਲ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸ਼ਕਤੀ. ਇਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਐਕਟ ਅਤੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨਾ ਉਚਿਤ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਇਹ ਦਲੀਲ ਆਧਾਰਿਤ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 4, 5, 6 ਅਤੇ 8 ਅਤੇ ਨਿਯਮਾਂ 3, 4, 5, 7, 8, 9 ਅਤੇ 10 ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਇਹਨਾਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਵਿੱਚ ਹਨ: -

[ਉਸ ਦੀ ਪ੍ਰਭੂਤਾ ਨੇ ਫਿਰ ਸੈਕਸ਼ਨ 4, 5, 6 ਅਤੇ 8 ਅਤੇ ਨਿਯਮ 3, 4, 5, 7, 8, 9 ਅਤੇ 10 ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਿਆ ਅਤੇ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ।]

ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 4 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਤੋਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਲਾਇਸੈਂਸਿੰਗ ਅਥਾਰਟੀ ਹੈ। ਇਹ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਕੋਲ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਲਾਇਸੈਂਸਿੰਗ ਅਥਾਰਟੀ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ, ਪਰ ਪੰਜਾਬ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਇੱਕ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਕ ਫਿਲਮਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ ਜੇਕਰ ਉਹ ਐਕਟ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀਆਂ ਜ਼ਰੂਰਤਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਇਹ ਸ਼ਰਤਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਤਾਂ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਕੋਲ ਲਾਇਸੈਂਸ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਸ਼ਕਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਜਾਰੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 5 ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਉਹਨਾਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨੂੰ ਗਿਣਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਲਾਇਸੈਂਸ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣਗੇ, ਇਸ ਤੋਂ ਭਾਵ ਹੈ ਕਿ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਜੇਕਰ ਉਹ ਸ਼ਰਤਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਸ ਧਾਰਾ ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (2) ਲਾਇਸੈਂਸਿੰਗ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਦੇ ਅਧੀਨ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਨਿਯੰਤਰਣ, ਜੇਕਰ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਨਿਯੰਤਰਣ ਦਾ ਮਤਲਬ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕ੍ਰਮ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗਾ, ਪਰ ਜੇਕਰ ਇਸ ਵਿਵਸਥਾ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਲਾਇਸੈਂਸ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹਨ, ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 19 ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਨਾਰਾਜ਼ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਮੈਸ.ਦਵਾਰਕਾ ਪ੍ਰਸਾਦ ਲਕਸ਼ਮੀ ਨਰਾਇਣ ਬਨਾਮ ਉੱਤਰ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰ (1) ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੀ ਦਲੀਲ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕਿਹਾ ਹੈ, ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਕੇਵਲ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਕੋਲ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਸ਼ਕਤੀ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੈ, ਫਿਰ ਵੀ ਇਸਦੀ ਵਰਤੋਂ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਇਕੱਲੇ ਹੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਦਿੱਤੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਮਨ ਲਾਗੂ ਕਰਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਐਕਟ ਅਤੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹਨ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਤਤਕਾਲ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਇਨਕਾਰ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੁਆਰਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਦੇ ਦੁਆਰਾ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਅਧੀਨ, - ਅਨੁਸੂਚੀ 'ਜੀ', ਜੋ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ-

"ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਗ੍ਰਹਿ ਵਿਭਾਗ ਨੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਸਿਨੇਮਾ ਲਾਇਸੈਂਸ ਨੂੰ 31 ਦਸੰਬਰ, 1959 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਨਵਿਆਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾਵੇਗਾ। ਤੁਸੀਂ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਉਸ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਿਨੇਮਾ ਸ਼ੋਅ ਦੀ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਬੰਦ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ।"

ਇਹ, ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 5(2) ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਲਪਨਾ ਕੀਤੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਣ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੂੰ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਆਪਣੇ ਵਿਵੇਕ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਉਦੋਂ ਹੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਅਭਿਆਸ 'ਤੇ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਕੰਟਰੋਲ ਦਾ ਸਵਾਲ ਪੈਦਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਵਿਵੇਕ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇ ਨਵੀਨੀਕਰਨ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਨਿਰਣੇ ਵਿੱਚ ਇਸ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਕਰਕੇ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਪਰ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਉਸ ਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਉੱਤਰ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਮਾਨ ਵਿਵਸਥਾ ਵਿੱਚ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 5(3) ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 5(2) ਦੇ ਸਮਾਨ ਹੈ, ਇਸ ਨੂੰ ਭਾਰਤ ਭੂਸ਼ਣ ਦੀ ਇਲਾਹਾਬਾਦ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੀ ਇੱਕ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਨੇ ਸੁਣਾਇਆ ਸੀ। v. ਸਿਨੇਮਾ ਅਤੇ ਸਿਟੀ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਅਤੇ ਹੋਰ (1), ਜਿਵੇਂ ਕਿ: -

"* * * ਸ਼ਬਦ 'ਨਿਯੰਤਰਣ' ਸਿਰਫ਼ ਨਿਯਮ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਵਧੇਰੇ ਵਿਆਪਕ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਘਟੀਆ ਉੱਤੇ ਦਬਦਬਾ ਜਾਂ ਕਮਾਂਡ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਆਪਣੇ ਵਿਵੇਕ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦਿਆਂ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਲਈ ਆਮ ਨਿਯਮ ਜਾਂ ਹਦਾਇਤਾਂ ਬਣਾ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਪਰ ਸੈਕਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਕਲਪਿਤ 'ਨਿਯੰਤਰਣ' ਸਿਰਫ਼ ਆਮ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਇਸ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੁਆਰਾ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕੇਸ ਦੇ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉੱਪਰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਉਦੋਂ ਹੀ ਦਖਲ ਦਿੱਤਾ ਜਦੋਂ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਧਿਰ ਨੂੰ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।

ਇਸ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੀ ਇਹ ਦਲੀਲ ਸਹੀ ਹੈ ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਵੱਲੋਂ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇਣ ਜਾਂ ਰੀਨਿਊ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨਾ ਜਾਇਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਜ਼ਿਕਰਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਤਹਿਤ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇ ਨਵੀਨੀਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਪ੍ਰਬੰਧ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਨਿਯਮਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਨਵਿਆਉਣ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਨਿਯਮ ਐਕਟ ਤੋਂ ਪਰੇ ਹਨ, ਅਜਿਹਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ

' ਨਵੀਨੀਕਰਨ ' ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਢਿੱਲੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ, ਨਵਿਆਉਣ ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਇੱਕ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੀ ਗਰਾਂਟ ਅਤੇ ਚੱਲ ਰਹੀ ਚਿੰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਹਰੇਕ ਅਰਜ਼ੀ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੀ ਗਰਾਂਟ ਲਈ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਹੋਵੇਗੀ ਅਤੇ ਚਿੰਤਾ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਵੇਗਾ ਜੇਕਰ ਅਰਜ਼ੀ ਐਕਟ ਅਤੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀਆਂ ਲੋੜਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਵੱਲੋਂ ਇਨਕਾਰ ਨਾ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਕਾਰਨ ਸਰਕਾਰ ਵੱਲੋਂ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਉਸ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੈ ਅਤੇ ਜਾਇਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਲੰਬਿਤ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਸ ਲਈ, ਮੈਂ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੂੰ ਇਹ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਕਰਾਂਗਾ ਕਿ ਉਹ ਖੁਦ ਅਰਜ਼ੀ ' ਤੇ ਗੁਣਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ ' ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ।

ਹੁਣ ਤੱਕ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਆਖਰੀ ਬਹਿਸ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਮੈਂ ਪਹਿਲੀ ਦਲੀਲ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਦੇ ਹੋਏ ਆਪਣੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਇਸ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਨਜਿੱਠ ਲਿਆ ਹੈ। ਇਕੋ ਇਕ ਉਪਬੰਧ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਉਹ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਜੋ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 19 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 5 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਅਧੀਨ ਸੀ, ਅਰਥਾਤ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੁਆਰਾ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੀ ਗ੍ਰਾਂਟ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਦੇ ਅਧੀਨ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕਿਹਾ ਹੈ, ਇਹ ਵਿਵਸਥਾ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਤਾਂ ਹੀ ਉਲੰਘਣਾ ਹੋਵੇਗੀ ਜੇਕਰ ਇਸਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਲਿਆ ਜਾਵੇ ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇਣ ਤੋਂ ਉਦੋਂ ਵੀ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਤਸੱਲੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਮੰਨਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਵਿਵਸਥਾ ਦਾ ਇਹ ਮਤਲਬ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸਦਾ ਕੇਵਲ ਇਹ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਕੋਲ ਇੱਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੁਆਰਾ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੀ ਗ੍ਰਾਂਟ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਨਿਯੰਤਰਣ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹ ਸਕਦਾ/ਸਕਦੀ ਹਾਂ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 5 ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਿਆਪਕ ਨਿਯੰਤਰਣ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਸਦੇ ਤਹਿਤ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਲਾਇਸੈਂਸਾਂ ਦੀ ਗ੍ਰਾਂਟ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਨਿਯਮਤ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਨਾਗਰਿਕ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਵਪਾਰ ਜਾਂ ਕਾਰੋਬਾਰ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਜਾ ਸਕੇ।

ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੀ ਦੂਜੀ ਦਲੀਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇ ਨਵੀਨੀਕਰਨ ਤੋਂ ਉਲਟ ਵਿਚਾਰਾਂ ਕਰਕੇ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਰਕਾਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਗਲਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਮੇਰਾ ਧਿਆਨ ਅਨੁਸੂਚੀ ' ਸੀ ' ਵੱਲ ਖਿੱਚਿਆ ਹੈ ਜੋ ਇਹਨਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ: -

“ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਨੇਵਲਟੀ ਟਾਕੀਜ਼ ਬਠਿੰਡਾ ਲਈ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਖਰੀਦ ਬਾਰੇ 7 ਦਸੰਬਰ, 1959 ਦੀ ਆਪਣੀ ਚਿੱਠੀ ਵੇਖੋ।

2. ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਕੀਮਤ 25 ਰੁਪਏ ਪ੍ਰਤੀ ਵਰਗ ਗਜ਼ ਦੇ ਹਿਸਾਬ ਨਾਲ ਅਦਾ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋ ਤਾਂ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਜਲਦੀ ਹੀ ਸੂਚਿਤ ਕਰੋ, ਜੇਕਰ ਇਹ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਦਰ ' ਤੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ 50 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਵੀ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਕੁੱਲ ਕੀਮਤ ਦਾ ਤੁਰੰਤ ਇੱਕਮੁਸ਼ਤ ਰਕਮ

ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਬਕਾਇਆ ਦੇ ਛੇ-ਮਹੀਨੇ ਦੀਆਂ ਅਗਲੀਆਂ ਬਰਾਬਰ ਕਿਸ਼ਤਾਂ ਵਿੱਚ। ਤੁਹਾਡਾ ਜਵਾਬ ਤੁਰੰਤ ਸਰਕਾਰ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ 29 ਦਸੰਬਰ, 1959 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਤੁਹਾਡੇ ਜਵਾਬ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ 'ਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇ ਹੋਰ ਨਵੀਨੀਕਰਨ ਦੇ ਸਵਾਲ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਸਰਕਾਰ ਵੱਲੋਂ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਇਹ ਪੱਤਰ ਇੱਕ ਨੋਟਿਸ, ਅਨੁਸੂਚੀ 'F' ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਇਹਨਾਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ: -

“ਦਫ਼ਤਰ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ, ਬਠਿੰਡਾ।

ਨੰ.-----, ਮਿਤੀ. ਬਠਿੰਡਾ ਜਨਵਰੀ-----1960।

ਨੋਟਿਸ

ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਨੇਵਲਟੀ ਟਾਕੀਜ਼, ਬਠਿੰਡਾ ਦਾ ਲਾਇਸੈਂਸ 31 ਦਸੰਬਰ, 1959 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਰੀਨਿਊ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਹੁਕਮ ਮੈਨੇਜਰ ਨੂੰ ਦੱਸ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।—ਇਸ ਦਫ਼ਤਰ ਨੰ. 7892ਏ/ਮਿਸਲ, ਮਿਤੀ 31 ਦਸੰਬਰ, 1959/1 ਜਨਵਰੀ, 1960 ਪਰ, ਦਫ਼ਤਰ ਦੇ ਚਪੜਾਸੀ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਅਨੁਸਾਰ, ਸ੍ਰੀ ਬਿਸ਼ਨ ਨਾਥ ਨੇ ਨੋਟਿਸ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਲੁਕੇ ਲਿਆ। ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਦਾ ਉਪਰਾਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਇਹ ਨੋਟਿਸ S.H.O., P.S. ਕੋਤਵਾਲੀ, ਬਠਿੰਡਾ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਵੀ ਰਿਪੋਰਟ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਨਾ ਤਾਂ ਮੈਨੇਜਰ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਪ੍ਰੋਪਰਾਈਟਰ ਉਪਲਬਧ ਹਨ। ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਇਸ ਨੋਟਿਸ ਦੀ ਸੇਵਾ ਨੇਵਲਟੀ ਟਾਕੀਜ਼ ਦੇ ਅਹਾਤੇ 'ਤੇ ਲਗਾ ਕੇ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

(Sd)

ਜੀ.ਏ. ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ, ਬਠਿੰਡਾ ਲਈ।

14 Y.O.S.K.B.T.I.

4 ਜਨਵਰੀ, 1960

ਅਤੇ ਅਨੁਸੂਚੀ 'G', ਜਿਸ ਨੂੰ ਮੈਂ ਪਹਿਲੇ ਵਿਵਾਦ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਦੌਰਾਨ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਵਿਸਥਾਰ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠਿਆਂ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤਤਕਾਲ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਲਾਇਸੈਂਸ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਮਾਰਤ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੀ ਦਲੀਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦਾ ਨਵੀਨੀਕਰਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਦਾ ਨਵੀਨੀਕਰਨ ਤਾਂ ਹੀ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਜੇਕਰ ਉਹ ਜ਼ਮੀਨ ਜਿਸ 'ਤੇ ਇਮਾਰਤ ਸਥਿਤ ਹੈ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਪੱਕੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਐਕੁਆਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ

ਯਸ਼ਪਾਲ ਅਨੁਵਾਦਕ

ਨਿਰਧਾਰਤ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇ ਨਵੀਨੀਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਰਾਜ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੀ ਦਲੀਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਲਾਇਸੈਂਸ ਨੂੰ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਅੱਜ ਵੀ ਇਹ ਇਮਾਰਤ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕੇਸ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਲਾਇਸੈਂਸ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਨੂੰ ਐਕਟ ਅਤੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀਆਂ ਲੋੜਾਂ ਤੋਂ ਛੋਟ ਦੇਣੀ। ਇਹ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਸੱਚ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨਿਯਮਾਂ ਤੋਂ ਛੋਟ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਛੋਟ ਦੀ ਗ੍ਰਾਂਟ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲਾਇਸੈਂਸਿੰਗ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਵਿਵੇਕ ਦੇ ਅੰਦਰ ਇੱਕ ਮਾਮਲਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਦਾ ਵਿਵੇਕ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੈ, ਪਰ ਤੁਰੰਤ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕਿਹਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਉਹ ਹੈ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿ ਐਕਟ ਜਾਂ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਜੇਕਰ ਅਨੁਸੂਚੀ 'C' ਅਤੇ 'G' ਨੂੰ ਜੁੜੇ ਪੱਤਰ-ਵਿਹਾਰ ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਅੰਤਮ ਆਦੇਸ਼, ਅਨੁਬੰਧ 'G' ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਐਕਟ ਅਤੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਨਿਰਧਾਰਤ ਮਿਤੀ ਤੱਕ ਸਥਾਈ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜ਼ਮੀਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹਿਣ ਕਾਰਨ। ਇਸ ਲਈ, ਮੈਂ ਇਹ ਮੰਨਣ ਲਈ ਮਜ਼ਬੂਰ ਹਾਂ ਕਿ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੁਆਰਾ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਦੱਸੀ ਗਈ ਲਾਇਸੈਂਸ ਨੂੰ ਰੀਨਿਊ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨਾ ਬਾਹਰੀ ਵਿਚਾਰਾਂ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਗਲਤ ਹੈ।

ਤੀਜੀ ਦਲੀਲ ਵੱਲ ਆਉਂਦੇ ਹੋਏ, ਅਰਥਾਤ, ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਸਦਾ ਲਾਇਸੈਂਸ ਰੱਦ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵਿਵਸਥਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਹੁਣ ਤੱਕ ਸਰਕਾਰ ਸਬੰਧਤ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੁਆਰਾ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। [ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 5 ਦੀ ਅਧੀਨਤਾ (3) ਦੇਖੋ।] ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਪਹਿਲੀ ਵਿਵਾਦ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਦੌਰਾਨ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇਣ ਜਾਂ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠ ਚੁੱਕਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਮੰਨਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਕੋਲ ਇਸ ਅਧੀਨ ਕੋਈ ਸ਼ਕਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇਣ ਜਾਂ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਐਕਟ। ਸਰਕਾਰ ਕੋਲ ਕੇਵਲ ਇੱਕ ਲਾਇਸੈਂਸ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ, (ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 8 ਦੇਖੋ) ਜਾਂ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੀ ਗ੍ਰਾਂਟ ਜਾਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ 'ਤੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਕਰਨਾ [ਦੇਖੋ ਸੈਕਸ਼ਨ 5(2)]। ਕਿਉਂਕਿ ਸਰਕਾਰ ਕੋਲ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇਣ ਦੀ ਕੋਈ ਸ਼ਕਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਸੂਰਤ ਵਿੱਚ ਮੌਕਾ ਦੇਣ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੀ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।

ਉਪਰੋਕਤ ਵਿਚਾਰ-ਵਟਾਂਦਰੇ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹੁਕਮ ਅਨੁਸੂਚੀ 'G', ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਅਤੇ *in mala fide* ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਗ੍ਰਾਂਟ ਜਾਂ ਨਵੀਨੀਕਰਨ ਲਾਇਸੈਂਸ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਪੈਂਡਿੰਗ ਮੰਨੀ ਜਾਵੇਗੀ ਅਤੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਅਨੁਸਾਰ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਕੋਲ ਉਸਦੇ ਖਰਚੇ ਹੋਣਗੇ, ਜਿਸਦਾ ਮੈਂ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕੀਤਾ ਹੈ। 100.

ਬੀ.ਆਰ.ਟੀ.

ਡਿਸਕਲੇਮਰ- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਿਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ।